

Sygn. akt VI GC 1162/16 upr/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

S. R.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda S. R. kwotę 3 832,63 zł (trzy tysiące osiemset trzydzieści dwa złote sześćdziesiąt trzy grosze) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 317,00 zł (jeden tysiąc trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 4) nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Tychach kwotę 783,28 zł (siedemset osiemdziesiąt trzy złote dwadzieścia osiem groszy) tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1162/16/3

UZASADNIENIE

Powód S. R. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 4 332,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w ramach łączącej go umowy o świadczenie usług z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. (dalej jako (...)), której przedmiotem było wykonywanie usług związanych z pakowaniem detali, powód kierował zatrudnionych przez siebie pracowników do wykonywania określonych czynności w firmie (...). Powód wskazał, że skierowany przez niego pracownik R. G. w dniu 24 września 2015 r. podczas opuszczania bez obciążenia masztu uszkodził osłonę karetki w wózku widłowym bocznym na skutek uderzenia w belkę regału. Ze zdarzenia spisano

protokół szkody. (...) z tyt. powstałej szkody wystawiła noty obciążeniowe na powoda na kwotę dochodzoną pozwem. Powód wyjaśnił, że w dniu powstania szkody związany był z pozwaną umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Dalej wskazał, że zgłosił pozwanej przedmiotową szkodę, ale pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania powołując się na postanowienia Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (dalej jako OWU). Swoją decyzję uzasadniła tym, że zgodnie z §3 pkt 9 ust 1 ppkt C OWU (...) S.A. nie ponosi odpowiedzialności za szkody w rzeczach użytkowanych przez ubezpieczonego na podstawie umowy najmu, dzierżawy, użyczenia, leasingu oraz innych umów o podobnym charakterze. Pozwana powołała się również na treść §3 pkt 9 ust 1 ppkt D OWU, zgodnie z którym ubezpieczyciel nie ponosi odpowiedzialności za szkody w pojazdach mechanicznych lub ich wyposażeniu, a także w rzeczach w nich pozostawionych. Odnośnie szkody w zakresie dźwigni pozwana uznała za niezasadną fakturę wystawioną z tytułu jej naprawy albowiem szkoda ta pozostawała bez związku z rozpatrywanym zdarzeniem. Pismem z dnia 14 marca 2016 r. powód odwołała się od decyzji pozwanej wskazując, że zawarta z (...) umowa jest umową o świadczenie usług, na podstawie której udostępnia ona powodowi narzędzia niezbędne do wykonania pracy. Ponadto podniósł, że szkoda nie nastąpiła w związku z użytkowaniem wózka widłowego tylko poza nim, a fakt ten wynika z oświadczenia pracownika powoda R. G.. Pozwana podtrzymała swoje stanowisko w sprawie.

W dniu 13 października 2016 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Tychach Wydziale VI Gospodarczym wydał w sprawie o sygnaturze akt VI GNc 2598/16 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W przepisany terminie pozwana wniosła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

Na uzasadnienie pozwana przyznała, że strony łączyła umowa ubezpieczenia OC za szkody osobowe, rzeczowe i czyste szkody majątkowe wyrządzone osobom trzecim. Integralną część umowy stanowiły ogólne warunki ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej i posiadania mienia dla przedsiębiorcy zatwierdzone uchwałą Zarządu (...) S.A. nr 113/12 z dnia 8 listopada 2012 r. Przyznała, że zajmowała się likwidacją szkody zgłoszonej przez powoda, jednakże po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego odmówiła wypłaty odszkodowania, jako podstawę prawną wskazując powyżej przywołane §3 pkt 9 ust 1 ppkt C OWU (...) S.A i §3 pkt 9 ust 1 ppkt D OWU. Wskazała przy tym, że szkoda z tytułu uszkodzenia dźwigni nie pozostaje w związku przyczynowo - skutkowym z rozpatrywanym zdarzeniem. Podniosła także, że nie partycypuje w kosztach odszkodowania do kwoty 500 zł. W konkluzji podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 stycznia 2015 r. powód S. R. zawarł z pozwaną (...) S. A. w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej nr BUK (...). Strony przyjęły okres ubezpieczenia od dnia 22 stycznia 2015 r. do dnia 21 stycznia 2016 r. Suma gwarancyjna za podstawowym zakres ubezpieczenia na wszystkie wypadki ubezpieczeniowe oraz na jeden wypadek ubezpieczeniowy wynosiła 500 000,00 zł. Zakresem ubezpieczenia objęto ustawową odpowiedzialność cywilną Ubezpieczonego (powoda) za szkody osobowe, rzeczowe i czyste szkody majątkowe na warunkach określonych zgodnie z **wariantem II** OWU, wyrządzone osobom trzecim w zakresie ubezpieczonych ryzyk, wyrządzone zarówno z winy nieumyślnej jak i skutek rażącego niedbalstwa. Ochrona ubezpieczeniowa obejmowała także odpowiedzialność cywilną Ubezpieczonego (powoda) za podwykonawców, szkody w środkach transportu należących do osób trzecich powstałych podczas ich załadunku i rozładunku oraz szkody spowodowane przez pojazdy wolnobieżne. Pozwana w polisie przyjęła rodzaj prowadzonej przez powoda działalności tj. działalność związaną z pakowaniem detali motoryzacyjnych, obróbką mechaniczną detali oraz transportem wewnątrzzakładowym wózkami widłowymi. Integralną część umowy stanowiły Ogólne Warunki Ubezpieczenia Odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej i posiadania mienia dla Przedsiębiorcy zatwierdzone Uchwałą Zarządu (...) S.A. nr 113/12 z dnia 8 listopada 2012 r. (dalej jako OWU).

Dowód: polisa nr (...) w aktach szkody na płycie CD (k. 44), polisa (k. 164-165).

Zgodnie z brzmieniem §3 pkt 8 ust 1 ppkt b) OWU ubezpieczenie zawarte w **wariancie II** obejmuje ustawową odpowiedzialność cywilną Ubezpieczonego (powoda) z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej i posiadanego

mienia z włączeniem szkód wyrządzonych podczas prac ładunkowych środkach transportu należących do osób trzecich powstałych podczas lub wskutek ich załadunku oraz rozładunku jak również szkód wyrządzonych przez pojazdy wolnobieżne nie podlegające obowiązkowi ubezpieczenia w zakresie OC komunikacyjnego. Stosownie do §3 pkt 9 ust 1 ppkt c) OWU (...) S.A. nie ponosi odpowiedzialności za szkody w rzeczach użytkowanych przez ubezpieczonego na podstawie umowy najmu, dzierżawy, użyczenia, leasingu oraz innych umów o podobnym charakterze. Natomiast w myśl §3 pkt 9 ust 1 ppkt d) OWU, (...) S.A. nie ponosi odpowiedzialności za szkody w pojazdach mechanicznych lub ich wyposażeniu, a także w rzeczach w nich pozostawionych. Udział własny w odszkodowaniu Ubezpieczonego (powód) wynosi 10%, nie mniej niż 500 zł (§3 pkt 4 OWU).

Dowód: OWU w aktach szkody na płycie CD (k. 44), OWU (k. 45-72, 75-88).

Powód S. R. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w dniu 3 października 2013 r. zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. umowę o świadczenie usług, przedmiotem której było wykonywanie usług związanych z pakowaniem detali. Powód w oparciu o § 1 pkt 3 i 5 umowy zobowiązał się kierować zatrudnianych przez siebie pracowników do wykonywania w/w czynności w firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B..

Dowód: umowa o świadczenie usług (k. 162-163).

W związku z zawartą umową z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. z dnia 3 października 2013 r. powód skierował pracownika R. G. do wykonywania prac magazynowych w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B.. W dniu 24 września 2015 r. ww. pracownik wykonując prace magazynowe za pomocą wózka widłowego uszkodził dźwignię oraz kratę osłonową wózka. Szkada została wyrządzona w ten sposób, że podczas zdejmowania towaru z wyższego regału doszło do zablokowania wideł wózka połowie wysokości, a w chwili ich zablokowania pracownik wycofywał już przedmiotowy wózek na skutek czego widły zahaczyły o towar na regałach.

Dowód: protokół szkody (k. 16), zeznania świadków R. G. (k. 108-110), P. S. (k. 129-130), M. Ś. (k. 150-151).

Dnia 30 listopada 2015 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. wystawiła powodowi fakturę VAT nr (...) na kwotę 1 669,63 zł brutto oraz fakturę VAT nr (...) na kwotę 2 663 zł brutto, łącznie na kwotę 4 332,63 zł tytułem powstałej szkody.

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 12), VAT nr (...) (k. 13).

Powód S. R. w związku ze szkodą powstałą na skutek zdarzenia z dnia 24 września 2015 r. zgłosił pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. przedmiotową szkodę. Szkada została zarejestrowana pod nr (...). Pozwana po zbadaniu okoliczności sprawy odmówiła wypłaty odszkodowania. Podczas wymiany korespondencji drogą mailową strona pozwana stwierdziła, że szkoda nie jest objęta jej odpowiedzialnością. Pismem z dnia 14 marca 2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty. W odpowiedzi pozwana podtrzymała swoje stanowisko w sprawie.

Dowód: decyzja pozwanej z dnia 21 grudnia 2015 r. (k. 10), wezwanie do zapłaty (k. 14), pismo pozwanej z dnia 8 kwietnia 2016 r. (k. 11), pismo pozwanej z dnia 22 lutego 2016 r. (k. 15).

Biegły sądowy K. W. ustalił, że wózek widłowy marki M. model RB 16 NH o nr seryjnym (...) stanowiący własność (...), a dzierżawiony przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., podczas zdarzenia z dnia 24 września 2015 r. uległ wypadkowi. Uszkodzeniu uległa dźwignia dźwójstika oraz krata osłonowa.

Wózek naprawiony został przez serwis (...), który wystawił na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. fakturę VAT na kwotę 4 332,63 zł. Naprawa wykonana została przy użyciu oryginalnych części zamiennych, gdyż tylko takie gwarantowały dopuszczenie go do dalszej eksploatacji przez Urząd Dozoru Technicznego.

Dowód: opinia biegłego sądowego (k. 172-181), pisemna opinia uzupełniająca (k. 213-215), ustna opinia uzupełniająca (k. 227-228).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków R. G. (k. 108-110), P. S. (k. 129-130) i M. Ś. (k. 150-151), które są spójne, jak też korespondują z obrazem przebiegu zdarzeń wynikającym z dokumentacji. Należy podkreślić, iż zeznania pochodzą od osób będących bezpośrednimi świadkami okoliczności ustalonych w sprawie.

Sąd uznał również za przekonującą i w konsekwencji mającą zasadnicze znaczenie dla definitywnego rozstrzygnięcia sprawy, opinię biegłego K. W.. Należy zauważyć, że biegły dysponuje odpowiednią wiedzą dla sporządzenia przedmiotowej opinii, czego strony nie kwestionowały. Sąd nie ma zatem żadnych zastrzeżeń do metody jej opracowania. Przedmiotowa opinia jest rzetelna, fachowa i czyni zadość postawionej tezie dowodowej. Wnioski końcowe wynikające z opinii zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, kategorię i zostały należycie umotywowane. Wątpliwości strony pozwanej zostały wyjaśnione przez biegłego w jego opiniach uzupełniających.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jak wynika z § 2 jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Natomiast stosownie do art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Z art. 361 § 1 i 2 k.c. wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym. Jednocześnie zgodnie z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Odmowa wypłaty odszkodowania przez pozwanego ubezpieczyciela wynikała z odmiennej interpretacji postanowień Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej i posiadania mienia dla Przedsiębiorcy zatwierdzonych uchwałą Zarządu (...) S.A. nr 113/12 z dnia 8 listopada 2012 r. (dalej jako OWU). Pozwany ubezpieczyciel nie uznawał żądania pozwu podnosząc, iż zgodnie z treścią § 3 pkt 9 ust 1 ppkt c) OWU (...) S.A. nie ponosi odpowiedzialności za szkody w rzeczach użytkowanych przez ubezpieczonego na podstawie umowy najmu, dzierżawy, użyczenia, leasingu oraz innych umów o podobnym charakterze, a po myśli § 3 pkt 9 ust 1 ppkt d) OWU również za szkody w pojazdach mechanicznych lub ich wyposażeniu, a także w rzeczach w nich pozostawionych. Wskazywał również, że udział własny w odszkodowaniu Ubezpieczonego (powód) wynosi 10%, nie mniej niż 500 zł (§ 3 pkt 4 OWU), a uszkodzenie dźwigni wózka nastąpiło bez związku przyczynowego ze zdarzeniem.

Zdaniem Sądu powołanie się przez pozwaną na zapisy § 3 pkt 9 ust 1 ppkt c); § 3 pkt 9 ust 1 ppkt d) OWU jest całkowicie chybione, gdyż postanowienia te mogłyby mieć jedynie zastosowanie w przypadku braku rozszerzenia odpowiedzialności ubezpieczyciela. W przypadku zaś jego rozszerzenia poprzez zawarcia umowy w wariantcie II, zastosowanie znajduje § 3 pkt 8 ust 1 ppkt b) OWU. Stosownie do jego treści ubezpieczenie obejmuje ustawową

odpowiedzialność cywilną Ubezpieczonego (powoda) z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej i posiadanego mienia z włączeniem szkód wyrządzonych podczas prac ładunkowych środkach transportu należących do osób trzecich powstałych podczas lub wskutek ich załadunku oraz rozładunku jak również szkód wyrządzonych przez pojazdy wolnobieżne nie podlegające obowiązkowi ubezpieczenia w zakresie OC komunikacyjnego.

Definicja pojazdu wolnobieżnego zawarta została w art. 2 pkt 34 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z nią za pojazd wolnobieżny uważa się pojazd silnikowy, którego konstrukcja ogranicza prędkość jazdy do 25 km/h, z wyłączeniem ciągnika rolniczego. Pojazdem wolnobieżnym jest koparka, spychacz, walec drogowy, kombajn rolniczy, rozsiewacz masy bitumicznej, a także wykorzystywany do celów turystycznych i administracyjno - gospodarczych tzw. (...). Pojazdem wolnobieżnym nie jest natomiast ciągnik rolniczy, gdyż został wyłączony z zakresu tego pojęcia *expressis verbis* (tak m.in. Ryszard Andrzej Stefański, Komentarz do art. 2 ustawy – Prawo o ruchu drogowym, Łukasz Malinowski, Komentarz do art. 2 ustawy – Prawo o ruchu drogowym, Wojciech Kotowski Komentarz do art. 2 ustawy – Prawo o ruchu drogowym).

W świetle powyższego nie może budzić wątpliwości, że wózek widłowy jest pojazdem wolnobieżnym, a w konsekwencji należało uznać, że zastosowanie w rozpoznawanej sprawie znajdzie przywołany powyżej §3 pkt 8 ust 1 ppkt b) OWU.

Na okoliczność ustalenia wysokości szkody Sąd powołał biegłego. Biegły sądowy K. W. ustalił, że uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego wózka widłowego wyniósł 4 332,63 zł. Naprawa wykonana została przy użyciu oryginalnych części zamiennych, gdyż tylko takie gwarantowały dopuszczenie go do dalszej eksploatacji przez Urząd Dozoru Technicznego.

Przywołany powyżej art. 361§2 k.c. wyznacza zakres obowiązku odszkodowawczego. W granicach określonych adekwatnym związkiem przyczynowym, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przepis ten nie zawiera definicji szkody, stąd orzecznictwo i doktryna, podejmując próby określenia szkody, posiłkują się znaczeniem tego słowa w języku powszechnym oraz treścią regulacji normatywnych, które wiążą ze szkodą określone konsekwencje.

Szkodą jest uszczerbek w prawnie chronionych dobrach poszkodowanego. W piśmiennictwie i judykaturze dla określenia szkody używa się terminu „uszczerbek”, aby wskazać na stan niekorzystny dla poszkodowanego. Najczęściej formułowane jest zastrzeżenie, że szkodą jest wyłącznie uszczerbek powstały wbrew woli poszkodowanego, dla odróżnienia szkody od nakładów, wydatków i innych umniejszeń majątku poszkodowanego ponoszonych przez niego dobrowolnie i niewymuszonych danym zdarzeniem, lecz innymi okolicznościami (np. darowizna, zużycie rzeczy; przeciwnie, np. wydatki na leczenie uszkodzeń ciała); por. wyrok SN z dnia 20 lutego 2002 r., V KKN 908/00, LEX nr 54365; por. także F. B. (w:) Komentarz, t. II, 1972, s. 871; W. C., Prawo zobowiązań w zarysie, W. 1968, s. 118; Z. R., A. O., Zobowiązania, 2012, nb 233; A. S., Ustalenie odszkodowania według przepisów kodeksu cywilnego, NP 1965, nr 4, s. 334 i n. Użyteczność tego kryterium definiowania szkody jest jednak także kwestionowana (por. Z. Banaszczyk (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2011, art. 361, nb 37; M. Kaliński, Szkada na mieniu..., s. 178–182; K. Zagrobelny (w:) E. Gniewek, P. Machnikowski, Komentarz, 2013, art. 361, nb 34). Wielkość uszczerbku wyznacza różnica między rzeczywistym stanem dóbr poszkodowanego a stanem hipotetycznym, gdyby do owego zdarzenia nie doszło.

W rozpoznawanej sprawie powód poniósł szkodę w wysokości 4 332,63 zł, gdyż na taką kwotę opiewały koszty naprawy uszkodzeń. Szkada wyrządzona została przy tym osobie trzeciej przez pracownika powoda, w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą w zakresie działalności związanej z udostępnianiem pracowników. Działalność ta była ubezpieczona na podstawie polisy ubezpieczeniowej nr (...).

Podkreślenia wymaga, że w swej opinii biegły stwierdził wyraźnie, że oba elementy szkody – obie części podlegały uszkodzeniu w wyniku jednego zaistniałego zdarzenia wywołującego szkodę, a zeznania świadka (kierującego wózkiem) są w tym zakresie niewiarygodne i stanowią wybieg przed odpowiedzialnością. W ocenie Sądu oczywistym jest, że uszkodzeniu uległy oba elementy wózka. Koszt ich naprawy obciąża pozwaną.

Sąd uznał natomiast, że racje ma pozwana zarzucając, że nie powinna być obciążona kwota franszyzy, co wynika z umowy. Kwota należnego odszkodowania winna być pomniejszona o udział własny powoda w wysokości 10%, nie mniej niż 500 zł (§3 pkt 4 OWU). Należne powodowi odszkodowanie winno wynieść 3 832,63 zł (4 332,63 zł – 500 zł = 3 832,63 zł).

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. orzeczono jak w punkcie 1 sentencji wyroku. Podstawę prawną zasądzenia odsetek stanowił art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. zaś datą początkową dzień następujący po dacie wydania przez pozwaną decyzji odszkodowawczej w sprawie, skoro w dacie tej pozwana miała możliwość wypłaty odszkodowania należnego (w należnej wysokości).

W związku z uznaniem przez Sąd dochodzonego roszczenia w części tj. w kwocie 3 832,63 zł, Sąd oddalił powództwo w zakresie pozostałej kwoty, tj. 500 złotych (4 332,63 zł – 3 832,63 zł = 500 zł) oraz dochodzonych od tej kwoty odsetek orzekając o tym w punkcie 2 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W związku z tym, że powód uległ nieznacznie, bo tylko w zakresie 11,5% Sąd postanowił obciążyć kosztami postępowania stronę pozwaną. Na koszty procesu powoda w sprawie składały się kwoty: 100 zł z tytułu uiszczonej opłaty sądowej, 17,00 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, koszt zastępstwa procesowego strony powodowej ustalony zgodnie z §2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. ze zm.) obowiązującego w dacie wniesienia powództwa w kwocie 1 200,00 zł, co daje łączną kwotę 1 317 zł, o czym orzeczono w punkcie 3 sentencji wyroku.

Na mocy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od pozwanej kwotę 783,28 zł tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa na poczet wynagrodzenia biegłego, ponieważ pomimo obowiązku powódka nie uiszczała zaliczki na ten cel.

SSR Jolanta Brząk